

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: D. K., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.2.2017, č.j. KrÚ 11866/2017/ODSH/13,

t a k t o:

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 12.12.2016, č.j. MUUO/41435/2016/DSS/Ste, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 c odst. 1 písm. f) bod 3, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 18 odst. 4 tohoto zákona. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 5.2.2016 v 10:20 hodin, jel v obci Jehnědí, na komunikaci II/315, poblíž domu číslo popisné 24 (v úseku označeném ve směru jízdy svislou informativní směrovou dopravní značkou č. IS 12a

„Obec“) a jako řidič vozidla registrační značky XXX XXXX, tovární značky Audi překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50km/h v obci o 25 km/h, neboť mu byla naměřena hlídkou Policie ČR rychlost 78 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení +- 3 km/h mu byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 75 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.800 Kč a povinnost uhradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Předně namítl, že odpovědnost za údajný přestupek zanikla již dne 5.2.2017, žalované rozhodnutí nabylo právní moci až dne 17.2.2017, tedy v okamžiku, kdy již došlo k prekluzi odpovědnosti za údajný přestupek. K tomu uvedl argumentaci, která se zabývá výkladem problematiky činnosti novely zákona o přestupcích, tj. zákona č. 204/2015 Sb. V další části žaloby pak uvedl další žalobní body, a to v části II. označené jako opomenuté důkazy, dále v části III. označené jako měření rychlosti, a to „*opomenuté důkazy*“ a „*měření rychlosti*“, v části IV. překvapivé rozhodnutí a v části V. uvedl „*Další námítky*“. Žalobce v těchto žalobních bodech namítl, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, tj. ohledání místa za účelem změření zakřivení pozemní komunikace, návodem k obsluze měřicího zařízení Ramer 10 C, ohledání policejního vozidla. Dále po konstatování obsahu rozhodnutí o přestupku v části III. žaloby zpochybnil výpověď svědka R., otázky správního orgánu byly v obou případech svědecké výpovědi „*návodné*“, svědek L. vypovídal tak, aby napravil pochybení svého kolegy R.. Žalobce „upozornil“, že svědek L. uvedl, že žalobci měla při silniční kontrole „*vyjít*“ pozitivní dechová zkouška na alkohol, nic takového se z jiného podkladu rozhodnutí „*nepodává*“, existuje pochybnost o výpovědi svědka L. Tvzení policistů, že postupovali v souladu s návodem k obsluze, vyvrací objektivní skutečnost, která vyplývá z žalobcem doložené geometrické analýzy snímku z měření a ze stanoviska Správy a údržby silnic Pardubického kraje. Dále žaloba v této části obsahuje pochybnosti žalobce o dodržení návodu k obsluze, žalobce v řízení o přestupku „*sporoval*“, že by obsluha rychloměru postupovala v souladu s návodem k obsluze, což se týká zejména nastavení rychloměru v souladu s tímto návodem. Dále žalobce uvedl své vlastní hypotézy o schopnosti rychloměru vyhodnotit měření jako chybné (bod 24 žaloby), uvedl, že „*nepopírá, že v určitých případech rychloměr skutečně anuluje měření v důsledku chyby měření, avšak v dané věci, při nedodržení přímosti měřeného úseku a předepsaného úhlu měření však rychloměr chybu měření není schopen rozpoznat.*“. Správní orgán se dopustil deformace důkazů, když ze sdělení Ing. L. nebylo možné dovodit, že by se v té části, kde se vyjadřoval o měření z vnitřní strany oblouku, vyjadřoval o měření provedeném v případě žalobce, právě naopak, je zjevné, že Ing. L. neuvedl, že by měření rychlosti v případě žalobce bylo prováděno na vnitřní straně oblouku, navíc je to v rozporu se skutečností. Vyjádření Ing. L. navíc není „*směrodatné*“. Tento druh analýzy snímků je relativně spolehlivý při činění závěru, zda došlo či nedošlo k reflexi, z vyjádření Ing. L. však nelze dovodit, že by byla prováděna analýza snímků, Ing. L. pouze uvedl, že povaha vozidla na snímku odpovídá správnému ustanovení měřicího vozidla, což nevylučuje, že i v případě nesprávného ustanovení bude poloha vozidla na snímku shodná. Vyjádření Ing. L. a ani žádný jiný podklad nevyvrátily námítky žalobce, že došlo k porušení návodu k obsluze, když bylo měřeno v zatáčce a že „*nebyl dodržen předepsaný úhel měření.*“ Ani když byl policista k obsluze rychloměru proškolen, nezaručuje, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán se nevypořádal s námitkou žalobce, že svědek R. uvedl, že vozidlo ustavoval sám L., čímž doznal, že návod k obsluze byl porušen, když ten prikazuje, aby měřící vozidlo ustavovaly dvě osoby. V části IV. žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo pro něj překvapivé, neboť správní orgán předvolal svědka R., ten se však omluvil z ústního jednání, neboť musel pečovat o své dítě, když to žalobce zjistil, předpokládal, že správní orgán svědka R. předvolá

na náhradní termín, což správní orgán neučinil a vydal rozhodnutí, takový postup není předvídatelný. Správní orgán nedostatečně odůvodnil závěr o vědomé nedbalosti, nezabýval se otázkou, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, není pro něj příznivější, ve výroku není uveden čas přestupku, skutek je snadno zaměnitelný s jiným. V části VI. pak vyslovil nesouhlas s publikací rozhodnutí na internetových stránkách NSS, ze kterého by z textu zveřejněného rozhodnutí se podávalo jméno i příjmení žalobce a jeho právního zástupce. V této části pak polemizoval s obsahem směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, které „nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech“. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti

tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.r.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i

Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení policie ČR o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. z fotodokumentace získané měřicím zařízením a dále z platného ověřovacího listu tohoto měřicího zařízení. Navíc rozhodnutí o přestupku vychází z dále provedených důkazů, a to ze svědeckých výpovědí policistů P. R. a P. L., tj. policistů, kteří prováděli měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v době spáchaní přestupku a v neposlední řadě dalším podkladem rozhodnutí o přestupku byl v podstatě stěžejní provedený důkaz, a to odborné stanovisko výrobce radaru, kterým bylo prováděno měření (tj. Ramer 10 C), tj. Ing. V. L. jako zaměstnanec autorizovaného meteorologického střediska R., se sídlem v Kunovicích, přičemž právě z tohoto vyjádření nepochybně vyplynulo, že měření „proběhlo v souladu s návodem k obsluze a lze jej použít ve správním řízení“. Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá z pořízené zcela jasné fotodokumentace žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné

námítky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Stěžejním důkazem svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc tedy je klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Námítky žalobce obsažené v jednotlivých žalobních bodech jsou pouze účelového charakteru, a to z následujících důvodů:

Krajský soud nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci, přímo advokátem Mgr. Voříškem, „*a to nikoliv náhodou*“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18.3.2015, č.j. 1 As 16/2015-30 atd., dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.7.2014, č.j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145 je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 175/2017-161 bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námítky podjatosti, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136 a další jeho opakované námítky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být již znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany). K této účelové strategii nesporně patří postup, kdy tento zmocněnec, jako řada dalších takto účelově jednajících zmocněnců (M. V., R. K., K. S.) podávají jen blanketní odvolání, když neuvedou žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná jmenovaným advokátem se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhová, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mýlí. Rovněž tak tomu bylo v projednávané věci (s výjimkou první námítky týkající se tvrzení žalobce o tom, že žalovanému nesdělil oprávněnou úřední osobu).

Postup, kdy některý z uvedených zmocněnců žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatní žádné věcné námitky, když jeho zmocněnec podá jen blanketní odvolání, přičemž námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud jako účelový. Např. to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V obdobném případě, kdy bylo podáno blanketní odvolání, a až v žalobě byla uplatněna věcná námitka, NSS uvedl, že „*s ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.*“... Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněná poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně zároveň dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“. Přes evidentní účelovost zmíněné procesní strategie se krajský soud zabýval žalobními námitkami, k nimž uvádí následující skutkové a právní závěry:

Žalobce v žalobě v podstatě napadá pouze závěry správního orgánu prvního stupně, ve kterých se ten k rozhodnutí o přestupku, tedy v rozhodnutí prvostupňovém, vypořádával s námitkami zmocněnce žalobce Ing. M. J., tedy které se tedy týkaly zpochybnění správnosti měření, respektive výsledku měření z důvodu nedodržení návodu k obsluze, přičemž Ing. J. namítal, že bylo měřeno zatáčce, nebylo možné správné ustavení měřícího vozidla, jak to požaduje návod k obsluze, že bylo chybně ustaveno měřící vozidlo (aniž k této hypotetické námitce vznesl konkrétní důkazy a podložil tato svá spekulativní tvrzení konkrétními podklady a údaji). V podstatě se tento zmocněnec domáhal toho, aby jeho ničím nepodložené, spekulativní pochybnosti, správní orgán vyvrátil, to jest, aby bylo prokázáno, že bylo měřeno správně, ačkoliv byl to právě žalobce, respektive tento zmocněnec, který měl vznést konkrétní pochybnosti svědčící o tom, že bylo měřeno nesprávně, jelikož právě jen v takovém případě by vznikla důvodná pochybnost ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Účelovost jeho námitek vyplývá i z jím položených otázek svědkům, policistům P. R., v podstatě je žalobce „zkoušel“ ze znalosti návodu k obsluze. Tento postup ze strany zmocněnce žalobce Ing. J. je soudu znám z rozhodovací činnosti, kdy takovým způsobem se snaží vyvolat pochybnosti o výsledcích

provedených měření rychlosti zcela běžně, v podstatě stejným způsobem, přičemž následně po vydání rozhodnutí o přestupku podá blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu většinou nedoplní a poté, nikoliv náhodou stejný advokát (v minulosti to byl Mgr. Jaroslav Topol, v současné době to je Mgr. Václav Voříšek, který zastupoval tohoto advokáta běžně při jednání soudu v substituci), tak v podstatě napadá závěry správního orgánu prvního stupně, ve kterých se s těmito účelovými námitkami vypořádal tento správní orgán, čili z krajského soudu pak, v nadsázce řečeno, vytvoří odvolací orgán, když tyto námitky směřují proti závěrům správního orgánu prvního stupně. Poté v žalobách, tedy i v dané věci, následně zástupce žalobce pokračuje v uplatňování účelových, spekulativních a hypotetických námitkách, přičemž polemizuje se závěry správního orgánu prvního stupně. Zmocněnec žalobce a zejména pak jeho zástupce si však neuvedomili, že sice v přestupkovém řízení je primární důkazní břemeno na správním orgánu, když se v tomto řízení vychází ze zásady oficiality. To však samo o sobě bez dalšího neznamená, že by správní orgán měl vytvářet podmínky pro jakousi revizi zmíněného měření rychlosti a ověřovat, zda bylo postupováno při měření v souladu s návodem k použití měřícího zařízení. V tomto případě se totiž jedná o otázku dokazování ve správním řízení, kdy podle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedeným v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu, když správní orgán, který sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, není povinen akceptovat ani všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, když pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, proč zejména považuje navržené důkazy za nadbytečné. V dané věci je zcela jasné, proč správní orgán prvního stupně a následně žalovaný považovali zjištění skutkového stavu za dostatečný, o skutkovém stavu věci nevznikly důvodné pochybnosti, přičemž z výše uvedených podkladů rozhodnutí o přestupku vyplývá, že tento přestupek byl skutečně spáchán (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Zmocněnec žalobce a zástupce žalobce v soudním řízení zcela přehlédli, že uplatnění zásady oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak „pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Opačný případ by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho zmocněnce by musel dokazovat správní orgán, což by „vedlo ke zcela absurdním situacím“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). To by tak ad absurdum jednoduše zmocněnec žalobce či jeho zástupce mohli zpochybnit provedené dokazování a zjištěný skutkový stav větu: „Přestupku jsem se nedopustil, měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, bylo měřeno v zatáčce, je potřeba provést další dokazování...“ apod. a chtěl by pak prozkoušet policisty z toho, jak aplikovali návod k obsluze, zda postupovali v souladu s tímto návodem a správní orgán ex officio by musel vyhledávat za pomoci dalšího dokazování další skutková zjištění za účelem potvrzení či vyvrácení takových zcela spekulativních a účelových námitek. Ale o to se právě jedná autorům této strategie, tj. zpochybnit zcela dostatečným způsobem zjištěný skutkový stav věci za účelem „umělého“ vyvolání potřeby dalšího dokazování, tedy protažení přestupkového řízení za účelem prekluze odpovědnosti za přestupek. A že tato úvaha krajského soudu není nereálná, vyplývá i ze způsobu zvolené strategie, kdy zmocněnec Ing. J. vždy, tj. i v dané věci, obecně v přestupkovém řízení správního orgánu prvního stupně naznačí své pochybnosti o skutkovém stavu a poté, po vydání rozhodnutí o přestupku, je podáno pouze blanketní odvolání a věcné námitky vznesl zmíněný zástupce žalobce až v žalobě. Tato strategie zřejmě počítá s tím, že když se „vynechá“ možnost posouzení těchto účelových námitek v odvolacím

řízení, takže soud již nebude provádět další podrobné dokazování a doplnění skutkového stavu, neboť potřeba zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.). Zástupce žalobce obvykle argumentuje při jednání soudu rozhodnutím ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16, které se však v této souvislosti vztahuje pouze k azylovému řízení. Navíc správní orgán prvního stupně reagoval na všechny tyto účelové pochybnosti zmocněnce Ing. J., týkající se údajného nedodržení návodu k obsluze, vyslechl zasahující policisty a navíc dokonce si vyžádal odborné vyjádření výrobce radaru firmy AMS – autorizované meteorologické středisko, odborné vyjádření ve věci, ze kterého jasně vyplynulo, že v dané věci, *„měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a lze jej použít ve správním řízení.“* V takovém případě je zcela nadbytečné dále vyvracet spekulativní úvahy zástupce žalobce v žalobě, když z těchto podkladů vyplývá jednoznačný závěr o spáchání zmíněného přestupku, a to tím spíše, když závěry správního orgánu prvního stupně obsahující i argumentaci ke spekulativním a účelovým námitkám žalobce (str. 6 a násl. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nenapadl žalobce žádnou odvolací námitkou a zcela účelově přesunul možnost přezkumu rozhodnutí o přestupku až před soud, když účelově přehlédl, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračování správního řízení“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62). Jsou tak i splněny výše zmíněné závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, tj. že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň *„neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“* a dospěje k závěru, že *„správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal“*, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat *„irelevantními“* či *„nevěrohodnými“*. Z rozsáhlého výčtu návrhů na provedení dalších důkazů lze seznat, že tato účelová strategie se snaží dosáhnout toho, aby až v soudním řízení, nikoliv v řízení odvolacím, byly vyvolány pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu s cílem zrušení žalovaného rozhodnutí, přičemž tato strategie zřejmě dobře zná rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1 As 32/2006-99, podle něhož *„nelze vnímat soudní přezkum správních rozhodnutí jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní“*, čemuž odpovídá i ustanovení § 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., podle něhož, v případě, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vzniká soudu důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, když soud nemůže nahrazovat činnost správních orgánů. K tomu by však musel mít soud závažný důvod, který by např. zahrnoval řádné či nedostatečné vypořádání námitek žalobce, a to nejen hypotetických a účelových, anebo by žalobce ve vztahu k těmto námitkám unesl důkazní břemeno a nezůstal by „jen v rovině“ účelových pochybností, jak se tak stalo i v projednávané věci.

A o tom, že námitky zmocněnce žalobce a zejména námitky uvedené v žalobě jsou pouze účelové, svědčí i to, že tyto nejsou samy o sobě bez dalšího schopny zpochybnit tzv. automatickou funkci měřicího zařízení Ramer 10 C, ze které vycházel správní orgán prvního stupně, když tuto automatickou funkci popsal i zasahující policista jako svědek, tj. P. L. ve své svědecké výpovědi, kdy uvedl, že kdyby byl radar chybně nastaven, nedošlo by k takovému záznamu o přestupku a na displeji měřicího zařízení by se objevil záznam *„neplatné měření“*. Tento závěr opírající se o návod k obsluze zmíněného měřicího zařízení je

znám soudu i z jeho rozhodovací činnosti a tato automatická funkce měřicího zařízení byla podrobněji popsána v rozsudku zdejšího soudu vydaného ve věci sp. zn. 52A 35/2016. Ostatně závěr o tom, že když u měřicího zařízení daného typu, tj. Ramer 10 C, by nebyl dodržen návod k obsluze, tak že rychlost vozidla zaznamenaná měřicím zařízením není, potvrzuje i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 16.5.2017, č.j. 1 As 53/2017-42 a rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27). V rozsudku NSS ze dne 17.8.2016, č.j. 7 As 309/2015-51, který lze podle názoru NSS uvedeného v rozsudku ze dne 16.5.2017, č.j. 1 As 53/2017-42, aplikovat i na danou věc, tedy na případ, kdy rychlost vozidla byla měřena měřicím zařízením typu Ramer 10 C, je uveden tento závěr: „*Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak že měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.*“

Už výše uvedené závěry svědčí o tom, že námitky žalobce týkající se údajných chyb měření, nemohou vzbudit žádnou důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, ale že se ve smyslu výše zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, jedná jen o „*nevěrohodná tvrzení*“ žalobce, resp. jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, kterým by se soud už dále nemusel zabývat. Přesto soud tak učinil, protože tyto námitky svědčí jen o účelovém charakteru žaloby.

Žalobce sice v žalobě „*nepopírá*“, že rychloměr skutečně anuluje měření v důsledku chyby měření, ale tvrdí, že nedodržení přímosti měřicího úseku a předepsaného úhlu měření rychloměr chybu měření není schopen rozpoznat. K tomuto svému hypotetickému a účelovému tvrzení však neuvádí žádný konkrétní údaj či neoznačuje důkaz k prokázání tohoto svého tvrzení. Rovněž je ničím nepodložené jeho tvrzení zpochybňující tuto automatickou funkci zmíněného přístroje (bod 24 žaloby), když tvrdí, aniž odkazuje a cituje konkrétní ustanovení návodu k obsluze zmíněného měřicího zařízení, že tento rychloměr není technicky vybaven „*k takové funkci*“, tedy, že by byl schopen vyhodnotit dodržení předepsaného měřicího úhlu či toho, zda bylo měřeno v zatáčce. To je opět spekulativní námitka, která není sama o sobě bez dalšího schopná vyvrátit závěry vyplývající ze zmíněných podkladů rozhodnutí, zejména z již uvedeného odborného vyjádření výrobce měřicího zařízení. Ten totiž, na rozdíl od zmocněnce žalobce a od jeho zástupce je tím „povolaným“, který má příslušné odborné znalosti funkci tohoto přístroje, na rozdíl od zmocněnce a jeho zástupce. Navíc, jak je již výše uvedeno, není účelem přestupkového či soudního řízení v dané věci, aby byla v podstatě prováděna jakási „inventura“ dodržení postupu dle návodu k obsluze, když žalobce neuvedl jedinou konkrétní námitku, která by byla sama o sobě bez dalšího důvodnou pochybností o spolehlivém zjištění skutkového stavu věci. Zmocněnec žalobce ani jeho zástupce v žalobě navíc nekonkretizují své tvrzení odkazem na konkrétní ustanovení zmíněného návodu k obsluze, ze kterého by vyplývalo jejich spekulativní tvrzení o tom, že by v důsledku nedodržení návodu k obsluze z hlediska žalobce uváděných pochybností (měření v zatáčce, ustavení přístroje, atd.) neproběhlo měření správně. Naopak z tohoto návodu k obsluze vyplývá, že by v případě nesprávného postavení či způsobu jízdy či stání na místě bylo měření anulováno a neuložil by se záznam o přestupku, tedy tato automatická funkce zmíněného měřicího zařízení se vztahuje k jakýmkoliv pochybení vzniklým v souvislosti s prováděným měřením, která by měla vliv na správné výsledky měření. Navíc sám žalobce ani v žalobě neuvedl konkrétní ustanovení návodu k obsluze, ze kterého by vyplývalo, že v případě měření v zatáčce jsou tyto výsledky měření automaticky bez dalšího nesprávné, tj., že by v takovém případě sám obsah návodu k obsluze nesvědčil o tzv. automatické funkci

tohoto měřicího zařízení. V dané věci byla správná funkce měřicího zařízení potvrzena i výše zmíněným vyjádřením Ing. L., k němuž, na rozdíl od zástupce žalobce, nemá soud žádné výhrady. Pokud žalobce tvrdí, že „Ing. L. neuvedl, že by měření rychlosti v případě žalobce bylo prováděno na vnitřní straně oblouku, navíc je to v rozporu se skutečností“, tak tato argumentace neuvádí, s jakou že konkrétní skutečností je „to“ v rozporu. Konstatování autora tohoto vyjádření Ing. L. o tom, že „pokud obsluha provádí měření na vnitřní straně oblouku, znamená, že radar v takových konfiguracích místa měření zvýhodní vždy řidiče měřeného vozidla, protože naměří menší rychlost, než byla konečná hodnota rychlosti vozidla v daném okamžiku měření. Proto je takové měření na vnitřním okraji výrobcem rychloměru dovoleno.“ je na rozdíl od laického základu úvah právního zástupce žalobce odborným závěrem výrobce měřicího zařízení, když tyto „úvahy“ nevyvrací konkrétní závěr vztahující se k posouzení konkrétního výsledku měření v dané věci, tj. že v tomto případě „měření proběhlo v souladu s návody k obsluze a lze jej použít ve správném řízení.“ Tento závěr odpovídá další části vyjádření Ing. V. L., ve kterém tvrdí, že „začátek měřeného vozidla je správně zachycen v prostoru radarového svazku“ a že „vozidlo na příjezdu, které je na snímku, je v pozici odpovídající ustavení a použití rychloměru v souladu s návodem k obsluze.“ Tyto jednoznačné závěry nemůže vyvrátit účelově vytažená věta z tohoto vyjádření, která pouze konstatuje, že když je prováděno měření na vnitřní straně oblouku, tak v takových případech je řidič měřeného vozidla zvýhodněn. Zástupce žalobce neuvádí, jak tato účelově vytvořená vytržená věta z kontextu vyjádření Ing. L. měla vliv na správnost úvahy správního orgánu, ten naopak správně toto zcela jasné odborné vyjádření aplikoval v dané věci. O účelovosti námitek žalobce svědčí i bod 31 žaloby o tom, že vyjádření Ing. L. nevyvrátilo námitky žalobce, že došlo k porušení návodu k obsluze, neboť bylo měřeno v zatáčce a že nebyl dodržen předepsaný úhel měření. To je zcela laický závěr, který neodpovídá ani samotnému obsahu tohoto vyjádření, přičemž sám žalobce neuvádí konkrétní ustanovení návodu k obsluze měřicího zařízení Ramer 10 C, které by vylučovalo možnost měření v zatáčce a neuvádí žádný konkrétní důkaz o tom, že nebyl dodržen předepsaný úhel měření. Přece kdyby nebyl dodržen předepsaný úhel měření a rychlost vozidla „v zatáčce“ by nebyla změřena, tedy rychlost zmíněného vozidla by nebyla tímto rychloměrem zaznamenána, tak by asi zřejmě Ing. L. uvedené vyjádření nemohl uvést, že „začátek měřeného vozidla byl správně zachycen v prostoru radarového svazku“ a že „vozidlo na příjezdu, které je na snímku, je v pozici odpovídající ustavení a použití rychloměru v souladu s návodem k obsluze.“

Jestliže z tohoto odborného vyjádření je zcela zřejmé, že došlo ke správnému ustavení měřicího zařízení, a že tedy nebyl porušen návod k obsluze, tak je nadbytečné zkoumat, zda „měřící vozidlo ustavovaly dvě osoby“, přece rozhodující je ověření správnosti výsledku měření a pokud byla rychlost vozidla zaznamenána správně, což byla, jak vyplývá z odborného vyjádření, tak je nadbytečné přezkoumávat ještě další postupy zasahujících policistů. To by pak ad absurdum museli být např. přezkoumávány jejich znalosti tohoto návodu k obsluze, dodatečně by muselo být zjišťováno, zda byly správně nahuštěny pneumatiky tohoto vozidla atd., zda byli policisté střízliví a schopni obluhovat měřící zařízení atd. Takové námitky svědčí právě pouze o jejich spekulativním účelu se snahou o dosažení rozhodnutí, kterým by žalované rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení za účelem „doplnění“ skutkového stavu věci. Na tomto místě je tak již třeba pouze konstatovat závěr Ústavního soudu vztahující se k takovým účelovým námitkám zpochybňujících funkci měřicího zařízení, podle něhož „rovněž nelze stěžovatelu vinu stavět na tom, že nebyla prokázána správná manipulace s přístrojem na měření rychlosti. Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1050/15 z 31.5.2016).

Rovněž další námitky žalobce nebyly důvodné. Skutkový stav byl dostatečným způsobem zjištěn, žádné „*opomenuté*“ důkazy v dané věci neexistovaly. Jestliže byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a v dané věci neexistovala žádná důvodná pochybnost, nebyl správní orgán prvního stupně povinen vyhovět všem důkazním návrhům žalobce, které v podstatě byly pouze účelového charakteru. Jestliže z uvedeného vyjádření vyplývá, že měřicí vozidlo bylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, tak je zcela nadbytečné zjišťovat, zda „*policisté disponovali dostatečným vybavením ustavení měřicího vozidla v souladu s návodem k obsluze*“.

V dané věci tak ve smyslu výše uvedeného závěru rozšířeného senátu NSS „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a soud dospěl k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“, proto námitky žalobce výše uvedené krajský soud shledal „*nevěrohodnými*“ (srov. usnesení NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71). V daném případě proto žádné další dokazování soud neprováděl, když skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, soud vycházel ze správných a zákonných úvah správního orgánu prvního stupně a žalovaného a z příslušné konstantní judikatury NSS, potvrzující mimo jiné automatickou funkci i daného typu měřicího zařízení Ramer 10 C (viz výše). Navíc i z hlediska vnitřní logiky a argumentační síly jsou námitky zástupce žalobce zcela bezvýznamné, svědčící jen o jeho snaze zbavit žalobce jeho odpovědnosti za spáchaný přestupek, za který byl důvodně postižen.

Rozhodnutí rovněž nemůže být pro žalobce překvapivé, naopak překvapivé může být pro žalovaného, že žalobce uvádí námitky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikoliv, jak by se dalo rozumně očekávat, v odvolání, ale až v žalobě. Zmocněnec žalobce měl možnost se zúčastnit výslechu obou svědků, nedošlo k žádnému procesnímu pochybení v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu věci, „*předpokládání*“ žalobce, že správní orgán bude předvolávat svědka R. na náhradní termín, nemá oporu v žádné platné právní úpravě, žalobce měl možnost se vyjádřit v odkladu rozhodnutí, navrhopat důkazy, podat řádné odvolání a využít všech svých procesních práv. Soud se rovněž neztotožňuje s „*dalšími námitkami*“.

Jestliže NSS nespatřuje nezákonnost výroku rozhodnutí o přestupku ve formulaci, že přestupce spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2017, č.j. 6 As 303/2016-37), tak tím spíše obстоjí formulace uvedená v rozhodnutí o přestupku, tedy, že žalobce zmíněným jednáním nedbalosti porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu zmíněného přestupku. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda žalobce jednal zaviněně. Rovněž krajský soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces, když ani žalobce neuvádí, že by právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání přestupku (nikoliv údajného, jak tvrdí žalobce), byla pro něj příznivější. Na rozdíl od žalobce se soud nedomnívá, že by skutek byl „*snadno zaměnitelný*“ s jiným, když je dostatečně určitý, ostatně žalobce neuvádí, s jakýmžto jiným přestupkem byl daný přestupek zaměnitelný. Část VI. obsahuje nesouhlas s publikací, nejedná se o žalobní bod.

Krajský soud se rovněž neztotožňuje s námitkou žalobce o tom, že odpovědnost za přestupek zanikla dne 5.2.2017. Ten byl spáchán dne 5.2.2016 a v tomto případě bylo možné aplikovat ustanovení § 20 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), přičemž tyto odstavce zavedl do přestupkového zákona zákon č. 204/2015 Sb., jímž se mimo jiné mění i přestupkový zákon.

Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění změn obsažených v zákonu č. 204/2015 Sb. Sb., běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.

Podle ust. § 20 odst. 3 zákona téhož zákona změněného zákonem č. 204/2015 Sb., přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, pokud uplynuly od jeho spáchání dva roky.

Zmíněným zákonem č. 204/2015 Sb. se tak prodloužila lhůta pro prekluzi odpovědnosti za přestupek z jednoho na dva roky v případě, kdy běh lhůty byl přerušen v důsledku zahájení řízení o přestupku, což platí i na projednávaný případ. V článku II. odst. 3 tohoto zákona je sice uvedeno, že citované ustanovení, tj. § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ale žalobce nesprávně vychází z názoru, že článek I. odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb., ve kterém jsou uvedeny zmíněné nové odstavce 2 a 3 § 20 zákona o přestupcích, nabyl účinnosti až dnem 1.10.2016, avšak pomíjí účelově skutečnost, že v článku XXVI. je účinnost „*tohoto zákona*“ rozhodná pro aplikaci článku II. odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. a tedy i pro aplikaci výše zmíněných odstavců 2 a 3 nově uvedených v § 20 zákona o přestupcích je rozhodná právní úprava obsahující okamžik nabytí účinnosti nikoliv celého zákona č. 204/2015 Sb., jak se mylně domnívá žalobce, tj. od 1.10.2016 (což je „*první den čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení*“, jak je uvedeno ve zmíněném článku XXVI.), ale rozhodné je datum 1.10.2015, jelikož ustanovení článku I. bodů 3 až 8, tedy i článku I. bodu 6, v němž je uvedena právní úprava týkající se přerušení běhu lhůt pro projednání přestupků (§ 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích) nabývá účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak stanoví článek XXVI. cit. zákona (tímto dnem je 1.10.2015). V projednávané věci tak již platí zmíněná dvouletá lhůta pro projednání přestupku, neboť běh lhůty pro zánik odpovědnosti za daný přestupek bylo zahájené řízení o přestupku přerušeno a dvouletá lhůta končí až dnem 2.10.2017 (1.10.2017 je neděle, takže posledním dnem této dvouleté lhůty je následující den, tj. 2.10.2017). Pokud by tomu tak nebylo, neupravil by zákonodárce v článku XXVI. výjimku z úpravy týkající se nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., právě pro daný případ, tj. pro případ nabytí účinnosti právní úpravy týkající se mimo jiné přerušení běhu lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek v souvislosti se zahájením řízení o přestupku a prodloužení jednorocní lhůty na dvouletou v důsledku této skutečnosti, přičemž tato úprava je uvedena v článku I. bod 6, tedy patří do výjimky ve smyslu ustanovení XXVI. cit. zákona.

Při rozhodování soudu o tom, zda došlo či nedošlo k prekluzi odpovědnosti za přestupek, není vůbec rozhodující žalobcem uváděný metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje, rozhodující je právní úprava, ze které soud výše zmíněný závěr

vyvodil a nebyl povinen přihlídnout k nějakým nezávazným metodickým pokynům, které nejsou pramenem práva.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. října 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: